

Sygn. akt II UK 576/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku E. S.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 marca 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację E. S. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 2 grudnia 2013 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. z dnia 26 lutego 2010 r. w przedmiocie waloryzacji emerytury policyjnej, zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 708) oraz art. 88-89 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Spółecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), określając jej wysokość od dnia 1 marca 2010 r. przez pomnożenie dotychczasowej emerytury w kwocie 984,08 zł wskaźnikiem 104,62 %.

Skargę kasacyjną ubezpieczony oparł na zarzucie „błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. 6 w związku z art. 15 ust. 1 i art. 15 b ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) i art. 10 ust 2 Konstytucji RP przez nieuwzględnienie do waloryzacji dokonanej zaskarżoną decyzją zasady emerytalnej przewidzianej w art. 15 ust 1 wyrażającej prawo do emerytury w wysokości 40% podstawy po 15 latach służby oraz naruszenia przepisów postępowania, w szczególności art. 233 § 1 i 2 k.p.c. przez pominięcie istotnych dowodów w postaci dokumentów Sejmu RP w zakresie odrzucenia poprawki nr 3 w głosowaniu nr 29 na posiedzeniu nr 32 w dniu 19 grudnia 2008 r.”.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono występowaniem istotnego zagadnienia prawnego, a także koniecznością wykładni obowiązujących przepisów w zakresie podstawowej kwoty waloryzacji emerytury dokonanej decyzją z dnia 26 lutego 2010 r. związanej z prawem ustanowionym w art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, zmieniając w art. 15b ust 1 pkt 1 tej ustawy naliczenie emerytury z 2,6% na 0,7% za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa PRL w latach 1944-1990. Za podstawę waloryzacji przyjęto kwotę emerytury w wysokości 984,08 zł, a powinna wynosić 3.409,10 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

E. S. wskazał jako przyczynę kasacyjną niejasność wykładni art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, dotyczącą sposobu ustalenia wysokości emerytury policyjnej z uwzględnieniem wprowadzonej od dnia 16 marca 2009 r. zmiany zasad obliczania wysokości emerytury dla osób, które pozostawały

w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pełniły służbę w organach, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej. W jego wypadku argumenty te są niedopuszczalne ze względu na prawomocne osądzenie sprawy wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 28 marca 2012 r., od którego apelację oddalił Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 7 czerwca 2013 r.

Kwestia ta nie stanowi zresztą przyczyny kasacyjnej, gdyż została już wyjaśniona, a problem wskazany w skardze był przedmiotem wielu rozstrzygnięć. Przede wszystkim Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 lutego 2010 r., K 6/09 (OTK-ZU 2012 Seria A 2010 nr 2, poz. 15) potwierdził zgodność art. 15b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Jednocześnie uznał, że przepis ten nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji. Także Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 marca 2011 r., II UZP 2/11 (OSNP 2011 nr 15-16, poz. 210) przyjął, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej, emerytura – stosownie do art. art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy – wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru, co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia. Stanowisko to zostało potwierdzone w decyzji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, Czwarta Sekcja w sprawach połączonych nr 15189/10, 16970/10, 17185/10, 18215/10, 18848/10, 19152/10, 19915/10, 20080/10, 20705/10, 20725/10, 21259/10, 21270/10, 21279/10, 21456/10, 22603/10, 22748/10 i 23217/10, Cichopek i inni przeciwko Polsce z dnia 14 maja 2013 r.

W powołanej uchwale Sąd Najwyższy stwierdził w szczególności, że żaden rodzaj ani sposób wykładni zawartego w art. 15b ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy odesłania do art. 15 tej ustawy nie daje osobom, które pełniły w latach 1944-1990 służbę w organach bezpieczeństwa państwa, możliwości prawnych ani argumentów do domagania się ustalenia wysokości należnych im emerytur z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy od innej podstawy wymiaru niż 0,7% za każdy rok pełnienia służby w wymienionych w art. 2

organach bezpieczeństwa państwa. Przeciwnie, poddane analizie przepisy są „jednoznacznie czytelne”, a zatem nie wymagają szczególnie pogłębionej analizy.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).